

og Nødvendigheden af en ensartet Lovgivning i de sønderjydske Landsdele og det øvrige Land, og der er sikkert ikke fra nogen Side her i dette høje Ting principiel Uoverensstemmelse med det ærede Medlem i saa Henseende. Ogsaa vi fra vor Side finder det i høj Grad ønskeligt, at man i videst muligt Omfang tilstræber ensartede retslige Forhold, men jeg maa være enig med det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle), naar han fremhævede, at en saadan Ensartethed umuligt kunde tilvejebringes i Løbet af ganske kort Tid. Det er dog noksom bekendt, at hele den retslige Udvikling i de sønderjydske Landsdele har været undergivet ganske særlige Forhold gennem mange Aarhundreder, baade under det gamle danske Styre og i Tiden efter 1864, saa det er naturligt, at her vil det være fuldkommen umuligt at tilvejebringe ensartede Forhold i Løbet af ganske kort Tid, og jeg maa i denne Forbindelse have Lov til at minde om, at der jo endnu den Dag i Dag paa overmaade væsentlige Omraader bestaar Forskel i den herskende Lovgivning Nord og Syd for Kongeaen. Det er tilstrækkeligt her at minde om, at vi endnu paa et saa fundamentalt vigtigt Omraade som hele Grundbogslovgivningen har vort særlige System, og at man forhaabentlig i en ikke alt for fjern Fremtid kan faa taget dette Spørgsmaal op til en Overvejelse, som utvivlsomt maa antages at kunne resultere i, at en hel Del af de Elementer, som den bestaaende Grundbogslovgivning i Sønderjylland bygger paa, vil indgaa i de Overvejelser, der vil blive lagt til Grund for en fremtidig Ordning af hele det danske Tinglæsningssystem. Jeg maa minde om, hvor store Vanskeligheder der har været forbundet med at indføre dansk Formueret, Personret, Familieret og Arveret i de sønderjydske Landsdele, og at vi endnu den Dag i Dag har Forhold, der paa dømmes og fremtidig vil blive paa dømt efter Love, der eksisterede før 1864 i Sønderjylland og har eksisteret under hele Fremmedherredømmets Tid. Alle disse Forhold maa man nødvendigvis tage med i Betragtning, naar man skal tage Stilling til Ønskeligheden af en ensartet Lovgivning i de sønderjydske Landsdele og det øvrige Land. Her staar vi netop paa et Omraade, hvor, hvad der blev meget stærkt fremhævet af den Kirkeminister, under hvis Styre disse Love blev gennemført, Hr. J. C. Christensen, Udviklingen i Sønderjylland og i den øvrige Del af Landet

har været meget forskellig. Ja, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen sagde ganske vist, at i den gældende Lov af 1922 stod jo udtrykkeligt, at Jorderne i de sønderjydske Landsdele ejedes af Præsteembederne, og der var jo dog en Forskel paa, om det var Præsteembederne, eller om det var Sognemenighederne. Jeg forstod ikke det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen saaledes, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) syntes at have forstaaet ham, at det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen ligefrem vilde bestride Sognemenighedernes Ret eller overhovedet Præsteembedernes, Sognemenighedernes — eller hvilken Titulatur der nu findes — Ret til disse Embeder. Jeg forstod ham saaledes, at han vilde lægge een afgørende Vægt paa, om disse Jorder var tillagt Præsteembederne eller Menighederne.

I saa Henseende tager det ærede Medlem imidlertid fejl. Der er efter den bestaaende Ret, som i saa Henseende maa lægges til Grund, ikke Spor af Tvivl om, at den enkelte Sognemenighed er den rette Ejer af alle de til Sognkirken, til Præstegaarden eller til andre kirkelige Formaal, Degneembeder m. m., henlagte Jorder, og de forskellige Betegnelser, der findes i Grundbogen med Hensyn til Ejeren, giver ikke Udtryk for nogen som helst reel Forskel.

Dette er udtrykkeligt fastslaaet i en Kammerrettsdom fra 1882, hvor det bl. a. siges; at det svarer til alle paagældendes Interesse, at der netop indføres de forskellige Betegnelser i Grundbogen, altsaa Pastorat eller Kirchengemeinde — Sognemenighed — eller Küsterei — Degneembede —, eller hvad det nu kan være, fordi der ved Brugen af disse forskellige Betegnelser paa den simpleste Maade tilkendes gives, til hvilken Art af den kirkelige Formue de enkelte Grundstykker henregnes. Andet og mere fastsloges aldeles ikke herved, og det vilde formentlig have været korrektere og rigtigere i Loven af 1922 at have brugt Udtrykket: de til Sognemenighederne henlagte Jorder, da dette er det a. tomfattende Udtryk. Kammerretten slutter med at konstatere — jeg haaber, jeg har den højt ærede Formands Tilladelse til at citere det —: „at Kirker, Præstegaarde, Præsteembeder og Degneembeder i det videre Samkvem efter den bestaaende Lovgivning udelukkende repræsenteres ved Menighedsraadet, ved den kirkelige Repræsentation, dette er udenfor al Tvivl.“ Saaledes slutter denne Kammerrettsdom af 1882, og den har det